vine i segueix-me

Revista de la Delegació Pastoral per les Vocacions
Bisbat de Girona
Núm. 7 Abril 2021

PER A QUI SOC JO?

Aquesta és la pregunta que ens ha d'ajudar, en aquesta **Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i Jornada de Vocacions natives**, a fer una reflexió profunda sobre el veritable sentit de la nostra Vocació.

És una pregunta que neix de l'Exhortació apostòlica *Christus Vivit*, 286, i que és una invitació a fer-nos preguntes que ens ajudin a obrir els veritables horitzons de les nostres vides. Justament aquest diumenge passat celebràvem la Pasqua, i en aquella nit, la nit de totes les nits, quan Jesús ressuscitant obre les portes de la Vida Nova, es donava la resposta a aquesta pregunta: «Per a qui soc jo?». Doncs ets per ser enviat als teus germans en nom de Déu. És el que deia Jesús a Maria Magdalena, quan se li presenta Ressuscitat: «Vés a trobar els meus germans i digues-los: "Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu"».

És ara també per nosaltres, germans, el temps de fer la voluntat del Crist. No ens quedem més mirant un sepulcre buit, sinó que fem experiència del Ressuscitat i sentim-nos enviats a predicar-ho a tot el món.

Mn. Joan Soler i Ribas
Delegat de Pastoral Vocacional

sumari:

Per a qui soc jo? 1
Missatge del Papa Francesc 2
Temps de Seminari 3
La meva experiència 4

Christus Vivit 286

Quan es tracta de discernir la pròpia vocació és necessari fer-se unes quantes preguntes, que han de situar-se no tant en relació amb un mateix i les seves inclinacions com amb els altres, enfront d'ells, de manera que el discerniment plantegi la pròpia vida en referència als altres. Per això vull recordar quina és la gran pregunta: «Moltes vegades, en la vida, perdem temps demanant-nos: "Però qui sóc jo?". I tu pots demanar-te qui ets i passar tota una vida buscant qui ets. Però demana't: "Per a qui soc jo?"». Ets per a Déu, sens dubte. Però ell ha volgut que siguis també per als altres, i ha posat en tu moltes qualitats, inclinacions, dons i carismes que no són per a tu, sinó per a altres.

Evangeli
Jn 20, 11 - 18

Maria es va quedar plorant a fora, a la vora del sepulcre. Mentre plorava, s'ajupí per mirar dins el sepulcre i veié dos àngels vestits de blanc, asseguts al lloc on havia estat posat el cos de Jesús, l'un al cap i l'altre als peus.
Ells li diuen: –Dona, per què plores?
Ella els respon: –S'han endut el meu Senyor i no sé on l'han posat.
Així que acabà de dir aquestes paraules, es girà enrere i veié Jesús allà dret, però no s'adonava que fos ell.
Jesús li diu:—Dona, per què plores? Qui busques?
Ella, pensant-se que era l'hortolà, li respon:
—Si te l'has emportat tu, digues-me on l'has posat, i jo mateixa me l'enduré.
Li diu Jesús: —Maria!
Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus: —Rabuni —que vol dir «mestre».
Jesús li diu: —Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: "Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu."
Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava:
«He vist el Senyor.»

Fragment del Missatge del Sant Pare Francesc per a la 58a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

A més de la crida de Déu —que compleix els nostres somnis més grans— i de la nostra resposta —que es concreta en el servei disponible i la cura atenta—, hi ha un tercer aspecte que travessa la vida de sant Josep i la vocació cristiana, marcant el ritme de la quotidianitat: la fidelitat. Josep és l'«home just» (Mt 1,19), que en el silenci laboriós de cada dia persevera en la seva adhesió a Déu i als seus plans. En un moment especialment difícil es posa a "considerar totes les coses" (cf. v. 20). Medita, reflexiona, no es deixa dominar per la pressa, no cedeix a la temptació de prendre decisions precipitades, no segueix els seus instints i no viu sense perspectives. Ho cultiva tot amb paciència. Sap que l'existència es construeix només amb la contínua adhesió a les grans opcions. Això correspon a la laboriositat serena i constant amb la qual va exercir l'humil ofici de fuster (cf. Mt 13,55), pel qual no va inspirar les cròniques de l'època, sinó la vida quotidiana de tot pare, de tot treballador i de tot cristià al llarg dels segles. Perquè la vocació, com la vida, només madura per mitjà de la fidelitat de cada dia.

Com s'alimenta aquesta fidelitat? A la llum de la fidelitat de Déu. Les primeres paraules que sant Josep va escoltar en somnis van ser una invitació a no tenir por, perquè Déu és fidel a les seves promeses: «Josep, fill de David, no tinguis por» (Mt 1,20). No temis: són les paraules que el Senyor et dirigeix també a tu, estimada germana, i a tu, estimat germà, quan, fins i tot enmig d'incerteses i vacil·lacions, sents que ja no pots postergar el desig de lliurar-li la teva vida. Són les paraules que et repeteix quan, allà on et trobis, potser enmig de proves i incomprensions, lluites cada dia per complir la seva voluntat. Són les paraules que redescobreixes quan, al llarg del camí de la crida, tornes al teu primer amor. Són les paraules que, com una tornada, acompanyen el qui diu que sí a Déu amb la seva vida, com sant Josep, en la fidelitat de cada dia.

Aquesta fidelitat és el secret de l'alegria. A la casa de Natzaret, diu un himne litúrgic, hi havia «una alegria límpida». Era l'alegria quotidiana i transparent de la senzillesa, l'alegria que sent qui custodia el que és important: la proximitat fidel a Déu i al proïsme. Que bonic seria si la mateixa atmosfera senzilla i radiant, sòbria i esperançadora, impregnés els nostres seminaris, els nostres instituts religiosos, les nostres cases parroquials! És l'alegria que desitjo per a vosaltres, germans i germanes que generosament heu fet de Déu el somni de les vostres vides, per servir-lo en els germans i en les germanes que us han estat confiats, mitjançant una fidelitat que és ja en si mateixa un testimoni, en una època marcada per opcions passatgeres i emocions que s'esvaeixen sense deixar alegria. Que sant Josep, custodi de les vocacions, us acompanyi amb cor de pare.

Temps de Seminari

Quan llegim la Paraula de Déu amb amor conscient i viscut, la nostra mirada al món canvia i s'eleva al transcendent multiplicada, de la mateixa manera que ho fa un raig de llum blanca projectada sobre un prisma: amb colors. Dit d'una altra manera i amb paraules de sant Bonaventura: "cada flor ha de tenir una formosor de tots els colors i ha de ser plena de fragància amb la suavitat de tota mena d'olors".

Si acceptem que el temps és un do de Déu, un regal gratuït donat amb llibertat a tota la humanitat; un do que regala, valgui la redundància, autonomia a la resta de la Creació (independència de les lleis físiques, biològiques, químiques i naturals); si acceptem, que tota la humanitat està cridada a donar glòria a Déu (homo capax Dei, homo capax libertatis est) cal acceptar, que també està cridada a portar a Resurrecció la resta de tot allò creat, i que per tant, està cridada a desvetllar l'Amor de Déu imprès en les persones i en el món. Si acceptem, que el temps humà té valor salvífic si és santificat amb el cor i la consciència per adorar a Déu, en tant que aquest temps s'omple de la realitat Eterna de Déu i d'aquesta manera, si Déu es fa temps de l'home, l'home dins el temps assumeix en cert sentit la naturalesa divina.

Si acceptes que tot és gràcia de Déu, i entens a la llum de sant Bonaventura que "els fruits que tenen en ells mateixos tota la delectació i tota la dolçor han de ser dotze" entendràs també amb facilitat que el temps de Seminari és un temps d'alliberament de l'ego i del narcisisme. Un temps en què, com ens diu sant Pere, posaràs amb amor i llàgrimes els teus dons al servei dels altres, «cadascú segons els dons que ha rebut, com a bons administradors de la múltiple i variada gràcia de Déu» (1Pe 4,10), ja que no és cosa nostra «de conèixer els temps o moments oportuns que el Pare ha fixat amb la seva pròpia potestat» (Fets dels Apòstols 1,7-8).

En el temps de Seminari «escoltaràs, amb constància l'ensenyament dels apòstols, viuràs en comunió fraterna, partiràs el pa i assistiràs a les pregàries», com ho feien els primers cristians, les primeres comunitats (Fets dels Apòstols 2,42-45).

Un advertiment: a vegades, per obrir una porta, cal obrir una finestra i algunes portes només s'obren des d'una banda.

Edgar Jaulent, seminarista

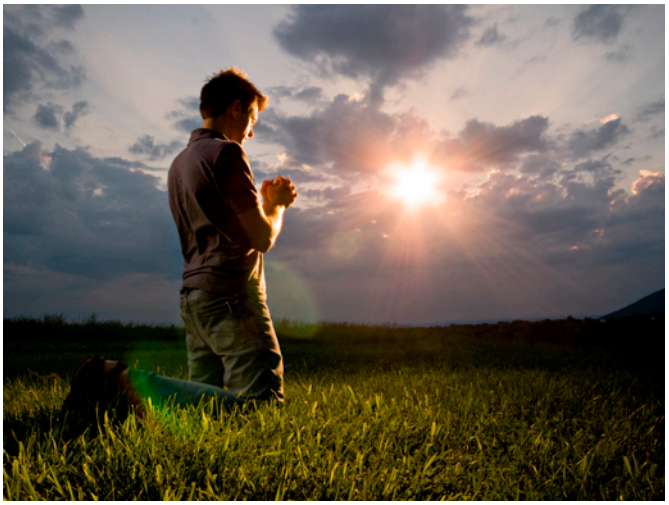

Pregària: "Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i Jornada de Vocacions Natives 2021"

Senyor,
gràcies per haver volgut
que jo sigui una missió,
no un calaix tancat
amb clau.
Gràcies per haver-me creat
per a Vós i per servir-vos
amb alegria
en el qui més ho necessiti.
Si no m'heu fet per guardar
me, sinó per oferir-me als
altres; si totes les qualitats i
carismes que heu posat en la
meva persona no són per a
mi, sinó per als altres...,
llavors, Senyor,
per a qui soc jo?
Per a qui són la meva ment,
el meu cor, les meves mans?
Qui són els que m'esperen
com un regal vostre?
Jesús, Vós que sou el Mestre
–Mestre d'amor a la
humanitat, Mestre de
felicitat, Mestre d'entrega–,
ensenyeu-me a arribar
fins a aquells als qui heu
volgut enviar-me.
Amén.

Contactar-nos:

Pàgina web:
www.seminaridegirona.com

Correu electrònic:
seminaridegirona@gmail.com

Instagram:
@seminaridegirona

La meva experiència: Per què tornaria a ser capellà?

Aquest mes us oferim les paraules de mossèn Rossend Darnés i Bosch, prevere de l'arxiprestat Montgrí-LaBisbal.
Actualment és rector de Gualta, Fontanilles, Llabià, Sant Iscle d'Empordà, Serra de Daró i Ullastret, i també membre del Consell Presbiteral i del Secretariat Episcopal de Pastoral Obrera.

Ara ja tinc 77 anys, i no pas 11 ni 25 per dir què faria ara. Sí que puc dir que, en general, estic content de la meva trajectòria personal com a capellà, i no me n'he penedit mai. He fet el que ja des d'estudiant havia volgut fer. Fer de capellà compartint a peu pla la vida de la gent-gent, treballant amb les pròpies mans, guanyant-me el sou amb la suor del meu front i no pas del d'enfront, sense desclassar-me dels meus orígens pagesos, enamorat cada dia més de la persona, de l'Evangeli i el Projecte de Jesús: el Regne: un món de fills i germans. Imitant Sant Pau, que de nit teixia tendals per no ser una càrrega per a la comunitat (1Tes 2,9). A casa es treballava molt i ben aviat m'enganxaren a treballar com ells, al costat del pare i el germans. De molt jovenet havia sentit crítiques, retrets, acusant els capellans de vagància, i això em feia molt de mal. D'aquesta manera, molt d'hora vaig entendre que per ser creïble calia que el missatge s'acompanyés d'un estil de viure que el validés. Les invectives de Jesús als dirigents religiosos del seu temps: "carreguen farcells pesants a la gent i ells no els mouen ni amb un dit. No us feu dir pares, ni mestres, tots sou germans" (Mt 23,4.8) m'ho corroborà... Jesús passà trenta anys de vida oculta a Natzaret i només tres de vida pública. La manera de fer empàtica de Jesús, el llenguatge secular de les paràboles el va aprendre en el contacte amb el poble pobre, humil i treballador de Galilea. Jesús s'abocà a escampar vida, a donar esperança, a defensar i acompanyar-se dels petits, els pobres, els insignificants No estava malejat per la vida de la capital, Jerusalem, ni per l'entorn ni la fastuositat del Temple. Em vaig entusiasmar amb Joan XXIII, amb Pau VI i el Concili. Hi ajudà el contacte amb l'HOAC, la coneixença de monsenyor Alfred Ancel, el bisbe obrer, de la JOC, la sacsejada del Maig Francès, l'ambient carregat de possibilitats del temps del president Kennedy i de Khrusxev, etc. Seguir Jesús, treballar per les seves causes des de la humilitat, d'un Déu que s'abaixa i es fa no-res em va engrescar i em segueix interessant i unificant el meu viure d'avui.

Amb tot l'afecte, Rossend Darnés

Si voleu rebre periòdicament l'edició digital de «Vine i segueix-me» podeu fer-ho escrivint un correu electrònic a la nostra adreça: seminaridegirona@gmail.com